

W. BIEGAŃSKIEGO · W. CZĘSTOCHOWIE

EX · LIBRIS · M · B · P · IM · DR ·

BIBLIOTEKA PUBLICZNA im. W. Biegańskiego w CZĘSTOCHOWIE

PRAWA REPRODUKCJI ZASTRZEŻONE

COPYRIGHT RESERVED

GONIEC CZESTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Ceny prenumerat:

miesięcznie 5 mk. z odnośnieniem do domu 4.50 bez odnośnienia kwartalnie 15 mk.
Cena pojedynczego numeru 30 fenigów.

Redaktor lub jego zastępca przyjmują interesantów codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10—2 po poł. Rękopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

Ceny ogłoszeń:

za wiersz petitowy jednoszpaltowy na I kol. 2 mk. 00 fenigów, na II / III kol. 1 mk. 50 fen. na IV kol. 75 fenigów
Ogłoszenia drobne po 20 fenigów, za wyraz.

Adres Redakcji i Administracji

CZESTOCHOWA, ulica Panny Marii Nr. 38
Telefon Nr. 50. Skrzynka pocztowa № 25.

piersi, a ciało Jego niezliczonymi ranami odkryte, tak blado, sine odznaczało się na drzewie krzyża, że Zuzanna: z przejęciem siebie pytała, czy On jeszcze żyje. Nie wybrała sobie o kropności tego widoku.

Z ciała, pokaleczonego cierpieniami porządzanego biczami, spływała krew wzdłuż krzyża. Z rak i z nóg, przytwierdzonych ogromnymi gwoździami, spadały z guchym odgłosem wielkie krople krwi,— a każda z nich złościła w sercu Zuzanny przepaść bólu. Choć znajdowała się bardzo blisko krzyża, zaledwie mogła dojrzeć cośkolwiek, tak głębokie ciemności okrywały teraz ziemię. A przecież chciała ujrzeć twarz Jezusa

Zbliżała się jeszcze o kilka kroków, i podniosła oczy. Przeszły, przeszły krew, zalewając oczy, boski wzrok na niej spoczywał, jak dziękczynnie i jak błogosławieństwo... Annasz Kalfasz, Samuel, Issachar. Kanterawowie, Pablowie, stali opodal, wstręt na twarz opodal. Przyszli znieważać Tego, który nieruchomy, przygwożdżony, nie mając żadnej obrazy wystawiony był na ich nienawiść, jako ofiara, z której mogli się patrzeć, uragać i sztydzić, aż do śmierci. Mówili: „Innych uratował, a sam siebie ratować nie może!”

„Niech teraz zszepi z krzyża a uwierszmy Jemu... Ufał w Boga. Niech Go teraz Bóg wybawi: boć powiedział: Jestem Synem Bożym.” Zuzanna gwałtownie szarpała. Gdzie ona słyszała już te słowa? Wokoło niej i w niej samej stało się straszne milczenie, poprzedzające wielkie, moralne przewroty—owe milczenie, które paowało nad głębokością, nad którą rozbrzmiewało potężne słowo Boga, zapalające światłość.

W tej chwili dał się słyszeć głos umierającego: „Boże mój! Boże mój! czemuś mię opuścił!” i w chaosie duszy Zuzanny nad zwątpieniem, niepewnością i przerażeniem, zabiła światłość przedwieczna. Psalm XXI, który Chrystus temi słowami zaczynał wyrwał się zagle przed jej oczami z głębi ognistemi. Był to psalm Mesjasza. W tej chwili to zrozumiała. Ten człowiek wymiany, znieważony, którego niewynowne boleści opiewał Dawid — to by: Chrystus, Syn Boży! cały Izrael cmylił się w swej pysze. Jedyne Królestwo Chrystusa, to było królestwo dusz. Zuzanna upadła na kolana, powstawszy z uwielbieniem: „To Mesjasz! Syn Boży!” I pełna świętego przerażenia, powtarzała w myśli jedną strofę za drugą: Wszys-

cy, którzy Mię widzieli, naśmiewali się ze Mnie. A jam jest pośmiewisko ludzkie: mówili i kiwali głowami...” W tej samej chwili straszliwym zbiegiem okoliczności, rozbrzmiał okrutny głos Annasza, powtarzającego bezwiednie dalszą strofę proroczą: Nadzieję miał w Panu, niechaj Go wyrwie; niechaj zbawi, ponieważ chce Go.”

A óra wielkich uczonych ciągnęła:

„Obstąpili Mię psi młodzi: zbór złoćników obległ mię. Przebolił ręce moje i nogi moje. Policzyli wszystkie kości moje.”

Poszarpane ciało przejmującym sposobem urzeczywistniło każde z tych słów... I wobec żołnierzy rzucających kości i rozdziałających międy siebie uboga odzież Skazanego—kończyła: Rozdzielili sobie szaty moje, a o suknie moja los miotali.”

Wtedy rozdarła się tajemnicza zasłona Świątyni. Zuzanna stała o parę kroków od krzyża; wszelki lęk, wszelka słabość ją opuściły. Rzeczy nieczłowieczne, rozjaśniły się przed nią w zaświatowym widzeniu. Ota- czające ziemię ciemności wydały jej się żywymi ciemnościami. Były to zbrodnie wszystkich ludzi, bluźnierstwa, przekleństwa, nieczystości i pyta, ktoś i podejścia, dobrowolne zaślepienie słabych, odstępstwa mało- duchnych, wszystkie zniewagi wszystkie haniebne przestępstwa ludzkości. A te wstrętne rzeczy łączyły się — jak materialne chmury na burali wem niebie—otaczają scisłem kołem wielkiego Bolejącego, a każda z nich nowa, wyróżniająca się męką zada wała Mu. On na wszystko się oddawał, wszystko przyjmował. Za grzech dał duszę swoją i dlatego przyszedł: było to oswobodzenie od śła — okup który Mesjasz przynosił swemu ludowi — wszystkim ludom. On, cys- tość sam, upadał pod hańbę; ciało Jego drżało, głowa złoła, wznosiła się i spadała, nie mogąc znaleźć miejsca do spoczynku. Oczy szeroko otwarte, zdawały się wzywać ratunku; usta z trudnością wyszeptaly: „Pragne!”

Ach, dosyć już On był wyczerpany, dosyć umęczony, aby jeszcze i ta męka pragnienia dołączyła się do innych! Jeden z żołnierzy podniósł ku Niemu na długiej trzcinnie gąbkę, umoczaną w ocie. Jezus bez skargi dotknął jej ustami... Ale niebo dosy- szalo wciąć: „Pragne!” — i córka pro- roków dalej widzia- ła rzeczy niewi- dzialne. Promień słońca, przebiwszy się przez grubą chmurę, padł na wielkiego Męczeń- nika. Nieprzelicz- ne, świetlane postacie cieniły się w tej złotej smudze: czysci i ciśni, miłos- ierni i łakący sprawiedliwości, i ci, którzy w na- stępstwie wieków mieli więcej uko-

chać Jezusa niż siebie i żyć, i umierać, błogosławiać Jego Imię — każda z tych postaci przemawiała do konającego Zbawiciela. Przyto to dziecię- nienie ziemi Temu, który za nią u- mierał. Promień sunął się zwolna wzdłuż krzyża, aż dosięgnął gromad- ki niewiast, stojących u stóp jego i Zuzanny, którą oblał całą jasną świa- tłością. Ten mistyczny promień było wiekiste wezwanie Zbawiciela — wezwanie, zwrócone do każdego — a zarazem było to błogosławiona od- powiedź tych, którzy mówią: „Idę, Panie.”

Wszystkie obelgi i zniewagi prze- brzmiały teraz. Nieprzyjaciele odda- li się. Niektórzy uderzali się w pierś, powtarzając: „Zaiste, ten był Syrem Bożym. U stóp krzyża pozostała Matka Jezusowa, Jan i Magda- lena. Zuzanna widziała tylko Jezusa.

Z sercem, zatopionem w boleści Pana, ale upojona wiarą—światłością zapagnęła wyszeptać umierającemu Bogu hymn miłości i uwielbienia, któryby Go w konaniu ukłosał. O- statnie spojrzenie Jezusa spotykało samych miłocników Jego. Chciała by unieść też ze sobą najcisze wy- razy miłości, by zasnąć przy słowach pokoju i ufności w Jego dzieło. Ale czuła się zbyt mała, zbyt nędzna, by ślagać do Serca Bożego. Wśc w swem ubóstwie zapożyczyła słów Izajasza: głosem wolnym i cichym mówiła:

„Podnieś wokóło oczy Twoje, a oglądaj; ci wszyscy zgromadzili się, przyszedli do Ciebie. Synowie Twoi zdaleka przyjdą, a córki twoje z bo- ku powstaną. I będą chodzić na- rody w światłości Twojej, a królowie w jasności wleścia Twoego. I przyjdą do Ciebie, kłaniając się, synowie tych, którzy Cię trapiłi i będą się kłaniać stopom nóg Twoich wszyscy, którzyś uwłaszczołi.”

W głębokim uwielbieniu Zuzan- na ucałowała zahrzwione stopy. Już

W miarę, jak się zbliżali do Ka- wari, przematające zjawiska nastę- powały po sobie. Wiatr napędził ciężkie chmury, ciemność stawała się coraz większa; słońce bez promie- ni, jak krwawa plama, wyglądało na- tomie ponurem. Przerzliwy świst wichru przerywał powietrze, jak okropna talosna, chwilami srywały się tumany śniegów kurzawy. Zuzanna i jej towarzysze zaledwie dojrzeć mogli drogę; żadne z nich słowa nie wyrzekło. Tłum zbierający się z ociecha na stokach wzgórz, aby przyjrzeć się z bliska cierpiące- mu człowiekowi, zdawał się teraz, ratony trwożnym zdumieniem. Wielu wracało pospiesznie. Zuzanna, niepo- znana przez nikogo, miała przeraże- nie gromadki. Teraz już była na gó- rze, nie miała jednak ós podnieść, szepiała tylko: — „Panie, daj mi tro- chę siły”. I wtedy znalazła się na- przeciw jakiejś niewiasty, stojącej u- stóp krzyża. Poznała Matkę Jezusow- ą. Każde cierpienie Syna odbijało się na jej przeczysłej twarzy, zala- nej łzami. Matka Jezusa, z rękami dołoceni bezsilnie, stała, patrząc na- tego Syna umiłowanego, nie mogąc nawet oprzeć na sercu swolem tej trwającej głowy, nie mogąc zagłu- żyć ani jednego z okrutnych słów, rozbrzmiewających dokoła: stała pod- rzytym. I Zuzanna zrozumiała, że między Matką a Synem niepotrzebne jest żadne słowo, że ich dusze ze- łączyła chwila wzajemnej współną- łości.

Tęzy krzyże widniały na tle po- urnego nieba. Ale Zuzanna widziała- ła tylko — ten, na którym konał- ła miara Głowa Jezusa opadła na

